

DIIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

„Vei începe să te ferești a-i osândi pe cei ce păcătuiesc, dacă îți vei aduce aminte că Iuda a fost în adunarea ucenicilor lui Hristos, iar tâlharul - în numărul ucigașilor; dar într-o singură clipă s-a petrecut minunata schimbare.” (Sfântul Ioan Scăraru)

16 august

Pilda datornicului nemilostiv

Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: asemenea este împărăția cerurilor cu un împărat care a hotărât să facă socoteala cu slujitorii săi. Și, începând să facă socoteala, au adus la el pe un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, domnul său a poruncit să-l vândă pe el și pe femeia lui, pe copii și toate câte avea, ca să se plătească datoria. Atunci acel slujitor, îndrăznind, a ingenuchiat și se închina lui, zicând: doamne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar domnul slujitorului acela, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, când a ieșit de acolo, slujitorul acela a găsit pe unul dintre tovarășii săi, care îi era dator o sută de dinari, și, punând mâna pe el, îl strângea de gât și-i zicea: plătește-mi ce-mi ești dator. Atunci tovarășul acela, căzând în genunchi la picioarele lui, îl ruga, zicând: mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot. El însă n-a vrut, ci, ducându-l, l-a băgat în temniță până când va plăti datoria. Atunci tovarășii lui, văzând cele ce s-au petrecut, s-au întristat foarte și, venind, au spus domnu-

lui lor toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l, domnul său i-a zis: slujitor viclean, toată datoria aceea ți-am iertat-o, pentru că m-ai rugat; oare, nu se cădea să ai milă de tovarășul tău, precum și eu am avut milă de tine? Și, mâniindu-se, domnul său l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce va plăti toată datoria. Tot așa va face și Tatăl Meu cel ceresc cu voi, dacă fiecare din voi nu va ierta fratelui său, din inimă, greșelile lui. (Matei 18, 2335)

Cuprins:

Fantomele din ceață	2
Mesajul Maicii Domnului	3
Minunea prefacerii omului pământesc în om duhovnicesc	4
Să ne rugăm Maicii Domnului	4
Delicatețea Maicii Domnului	5
Maica Domnului a deviat racheta	5
Rugăciuni către Maica Domnului	6
Cămara sufletului meu nu e aerisită și Duhul Sfânt nu poate intra în ea!	6
Iconița salvatoare	7
Dragostea adevărată e atunci când iubim nu „pentru că”, ci „cu toate că”	7
Cum să renunțăm la judecarea aproape-lui	8

Fantomele din ceață

Vrem să fim iertați, dar nu suntem dispuși să iertăm și noi. Vrem să ni se acorde atenție și să ne fie luate în seamă toate drepturile, dorințele de nu și capriciile, luăm însă foarte grăbit și, împrăștiat aminte la nevoile, doleanțele și solicitările celorlalți.

Dar ceilalți? Ei ne apar undeva, departe ca un soi de fantome pierdute în ceață.

Ni se pare, de fapt, că toți cei din jurul nostru au obligații față de noi, iar noi față de nimeni, nicio-dată. Toate ni se cuvin, tot ce facem e bun și îndreptățit, numai noi avem întotdeauna dreptate.

Nici cu gândul nu gândim că s-ar putea întâmpla să fi greșit, să fi năpustit sau insultat pe careva; tot ce facem este bun și infailibil.

Mai mult: pe toți cei care nu sunt aidoma nouă ori nu fac toate cele întocmai ca noi îi socotim, fără șovăială și din toată inima, nebuni. Adevărindu-se astfel vorba Sfântului Antonie cel Mare: **va veni vremea când oamenii vor înnebuni; fiecare va crede că toți ceilalți sunt nebuni.**

Vremea aceea a și venit sau mai bine zis a fost dintru început, omul purtând în firea sa convingerea că numai în el coexistă armonia, buna cuviință, înțelepciunea, rațiunea, dreptatea și că el este modelul tuturor obiceiurilor, deprinderilor și gândirilor normale. Fiecare eu se consideră etalonul impecabil al purtărilor fără greș: de la cele mai importante până la cele mai mărunte. Nu mănâncă, nu bea, nu se spală, nu umblă, nu cugetă, nu crede, nu se exprimă întocmai ca mine? E nebun, ce mai încoace și încolo; e nebun furios și vrednic de gheenă.

Fiecare eu se crede a fi centrul lumii.

Cel mai greu ne este a săvârși povăța lui Hristos, a da viață imboldului capital: nu putem ieși din noi adică, nu suntem în stare a ieși din noi și a ne privi din afară. Și totuși cerința aceasta e de neînlăturat și de neocolit: trebuie să fim capabili a ne privi pe noi înșine din afară, a ne aprecia și judeca pe noi înșine așa cum – neînterupt, necruțător, netulburăți – îi urmărim și îi judecăm pe cei din jurul nostru.

Eu am numai drepturi, iar ceilalți au față de mine numai datorii. Epitalamul acesta luciferic, imnul acesta de sine stătător al trufiei deșănțate e ritmat pe un singur și foarte scurt refren: eu, eu, eu...

Sfatul stăruitor al Mântuitorului e cu totul diferit: a ieși din sine înseamnă a ne putea privi cu ochi străini, din afară, obiectiv, la rece; înseamnă capacitatea de a ne putea vedea și considera (fizic și axiologic) ca pe unul dintre cei foarte mulți care ne înconjoară. Nu ne putem socoti „ieșiți din noi” decât în momentul când fiecare „eu” își va fi dat seama că nu-i decât o biată oarecare vietate (asemănătoare celor vreo cinci miliarde de altele care și ele roiesc pe această modestă planetă) și va fi renunțat cu desăvârșire a se socoti singur Stăpânitor și Domn al ei.

Dacă însă izbutim să ne așezăm (și percepem) în adevărata noastră situație de infimă unitate a unui imens ansamblu de semeni, operăm o schimbare de perspectivă de însemnătate majoră: dăm realitate și celorlalți încetăm de a-i înregistra ca pe o masă amorfa de fantasmă pierdute în ceață, aburi și clarobscur.

Și ei o sumă de individualități, de persoane, înzestrați și ei ca și noi cu însușiri proprii, cu suflet și libertate, cu drepturi, speranțe, aspirații, pretenții, aidoma nouă și care ne privesc pe noi, din afară și necruțător, închipuindu-și, întocmai ca noi, că au numai drepturi și deloc datorii, așteptându-se din partea noastră la o totală conformare cu optica lor, cu mentalitatea și coordonatele lor psihice și simțitoare.

Pericopa evanghelică de la Matei 18, 23 -35 chiar așa ne învață: a nu crede că numai noi suntem vrednici de iertare, că numai noi avem drepturi, iar ceilalți numai datorii, veșnicii datornici ai noștri cum se află, ținutuiți în această stare mai abitir decât șerbul de pământul pe care de-a pururi va fi silit să lucreze.

Ceața trebuie risipită, e de datoria noastră morală și creștinească să ne obișnuim a ne privi, judeca și cunoaște fără indulgență și părtinire, recunoscând și celorlalți statutul de ființe slobode și egale în drepturi cu noi.

Cercetându-ne, ispitindu-ne din afară, cu ochii nemitarnici (pe cât se poate, desigur, dar în orice caz nu cu îngăduință ori și culpabilă complezență), vom fi, fiecare dintre noi, propriul nostru Judecător de Apoi, pregătindu-ne astfel în modul cel mai nimerit pentru adevărata și obșteasca Judecată din urmă.

Numai cântărindu-ne nepărtinitor și necruțator, efectuând zilnic ori la intervale regulate o Judecată de Apoi personală, particulară, ne vom putea îndrepta și îmbunătăți și ne vom înfațișa Judecătorului celui drept cu oarecare sorti buni, cu sorti de a fi iertați și miluiți. Câtă vreme însă ne vom socoti centrul cercului ce ne înconjoară egalitar pe toți și nu vom înțelege că acel cerc pascalian își are centrul în fiecare ființă sălășluitoare într-nsul, riscăm să auzim și noi: dați-l pe mâna chinuitorilor până ce-și va plăti toată datoria. („Până” semnificând veșnicia).

Dacă ne închidem și ne ferecăm în noi și ne acordăm numai nouă drepturi și ne scutim de orice datorii suntem pierduți și vrednici de pedeapsa menită egocentrismului: singurătaea absolută.

Căci în zadar și-n pustiu vom rosti și striga: Eu, eu, eu... Chemarea aceasta disperată, nimeni nu o va auzi și nimeni, așa-dar, nu-i va răspunde.

Întru totul degeaba cere milă și ajutor însinguratul de bună voie, nemilosul îm-

prumutător, strașnicul știutor numai de lege și neîndurare când îi iese în cale datornicul său.

Pilda celui care datora zece mii de talanți să o primim ca pe o minunată poavă divină și ca pe o stringentă lecție practică de purtare existențială.

Să ieșim din noi, să ne privim nepărtinitor și necruțator din afară, să risipim ceața din jur, să ne privim nediscriminatoriu, să părăsim lumea fantomatică a egocentrismului spre a intra în realitate și în atât de elogiatul realism.

Nu-i nevoie să învățăm realismul. El stă la baza propovăduirii lui Hristos.

Creștinătatea, iată realismul!

(Nicolae Steinhardt, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirii Rohia, 2006)

Mesajul Maicii Domnului

Maica Domnului n-a făcut niciodată publicitate din alegerea ei, n-a făcut niciodată publicitate din ceea ce avea numai ea și ceea ce trebuia să știe ea și nu alții. Ea nu s-a afișat niciodată cu curăția ei, cu fecioria ei, nu s-a afișat niciodată cu alegerea ei, nu s-a afișat niciodată cu mărețiile ei reale, ci a trăit într-un anonim, într-o retragere totală, într-o retragere în care nu s-a pus în evidență cu nimic, și nici măcar cu retragerea. Iată un exemplu al Maicii Domnului față de noi, pe care trebuie să-l avem în vedere, și ar trebui să-l avem în vedere de câte ori vrem să ne punem în atenția altora, de câte ori vrem să ne înfigem în conștiința cuiva, căci în cazul acesta, nu suntem pe calea Maicii Domnului.

„Faceți ceea ce vă va spune El” (Ioan 2, 5). Am putea zice că acest cuvânt este un cuvânt veșnic! Cuvântul de îndrumare al Maicii Domnului are următorul mesaj: „Faceți ce vă va spune El”, pe El îl vreau în lucrare, pe El îl vreau în atenție, pe El, pe Fiul meu.

(Arhim. Teofil Părăian, *Maica Domnului, Raiul de taină al Ortodoxiei*, Editura Eikon, 2003, p. 124)

Minunea prefacerii omului pământesc în om duhovnicesc

La nunta din Cana nu era vin de ajuns. Născătoarea de Dumnezeu a văzut oaspeții mirați, iar pe stăpânul casei rușinat și, împinsă de milă și împreună-pătimire, ea a cerut sfat sau ajutor de la Fiul său, zicând: „Nu mai e vin”. La care Iisus i-a răspuns: „Ce este Mie și ție, femeie?”. Dar de ce a zis Domnul „femeie”, nu „mamă”? Ca în acea clipă să arate mai deslușit deosebirea dintre gândurile Lui și gândurile ei. Căci dacă zicea „mamă”, nu am fi luat aminte atât de mult la cuvintele de mai sus, nici nu am fi simțit atât deosebirea dintre gândurile lor din acea clipă.

Lui Petru a trebuit să-i dea o lecție mult mai tare, zicându-i: „Mergi de la Mine, satano! Că nu ale lui Dumnezeu, ci ale oamenilor cugeți!”. Iar dacă i-ar fi zis: „Mergi de la Mine, Petre (sau omule)!”, nici Petru, nici noi n-am fi băgat de seamă prăpastia care îl despărțea de Domnul.

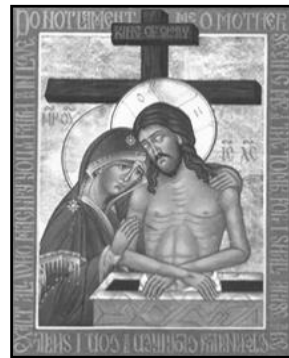
Oare Născătoarea de Dumnezeu L-a înțeles atunci pe Fiul său, și oare a primit învățătura? Pe deplin, căci îndată a încetat să îl mai sfătuiască pe Cel ce sfătuieste și să-L călăuzească pe Călăuzitor, ci s-a întors cu supunere și smerenie la rolul ei: ca la oameni să-l pregătească Lui cale. Drept aceea, ea se întoarce către cei ce slujeau și le grăiește: „Orice vă va spune, să faceți”. Și când cei ce slujeau au făcut tot ce le-a spus El, ea împreună cu toți aștepta, cu sufletul cutremurat, neașteptatul.

Să o ascultăm și noi pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, frate! Să facem tot ce ne-a poruncit Fiul ei. Stă în puterea noastră. Iar când vom face ceea ce ni s-a spus, să așteptăm, cu cutremur, neașteptatul. Și anume, să așteptăm minune de la El: minunea prefacerii omului trupesc în duhovnicesc, a celui pământesc în ceresc – a apei în vin.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi: scrisori misionare*, volumul I, Editura Sophia, București, 2008, p. 146)

Maica lui Dumnezeu, L-am ucis pe Fiul tău. Dacă tu mă ierți, înseamnă că pot fi iertat!

Când ne întoarcem către Maica lui Dumnezeu în rugăciunile noastre,

ar trebui să înțelegem mai des decât ni se întâmplă s-o recunoaștem că orice rugăciune pe care i-o oferim înseamnă aceasta: „Maica lui Dumnezeu, L-am ucis pe Fiul tău. Dacă tu mă ierți, înseamnă că pot fi iertat. Dacă îmi refuzi iertarea, nimic nu mă mai poate salva de la osânda veșnică”.

(Mitropolitul Antonie de Suroj, *Școala rugăciunii*, Editura Sophia, București, 2006, p. 144)

Să ne rugăm Maicii Domnului

Să știți că nu există suflet sub cer care și-a pus nădejdea în Maica Domnului și să rămână rușinat până la urmă! Prin rugăciunile ei, orice suflet va avea în veacul de acum liniște, alinare, acoperire și sprijinire, iar în vremea morții mila Maicii Domnului nu îl va lăsa; și în ziua Judecății, Maica Preasfântă va sta în genunchi înaintea Preasfântului și Prea-dulcelui ei Fiu și Dumnezeului nostru Iisus Hristos și va zice: „Doamne, Dumnezeule și Fiul meu, acest suflet necăjit, chiar dacă a greșit, dar pururea mi-a cerut să mă rog Ție. Iartă-l și fă cu dânsul milă!”. Și așa vom câștiga prin rugăciunile Maicii Domnului milă, și în veacul de acum, și în vremea morții, și în ziua Judecății.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, *Îndrumări duhovnicești pentru vremelnicie și veșnicie*, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2004, p. 148)

Delicetea Maicii Domnului

Mergând în vizită la o bătrână, am observat pe peretele de la răsărit al camerei icoana „Portărița”, pe care soțul meu i-o dăruise după primul lui pelerinaj la Muntele Athos. Am și eu acasă o icoană mare cumpărată tot atunci și aplicată pe placaj. Ceea ce mi-a atras atenția a fost faptul că icoana femeii era realizată cu nuanțe mai deschise ca a mea. Am întrebat-o:

– Icoana asta e cea pe care v-am dat-o noi?

Bătrâna a zâmbit și a încuviințat.

– Așa-i că e mai luminoasă? N-a fost așa de la început, a adăugat ea un început de poveste. La început era neagră de tot și eu nu mă puteam împăca deloc cu imaginea ei. Știam că e o icoană făcătoare de minuni, dar ziceam în gândul meu în fiecare seară „*Maica Domnului, să mă ierți, dar nici nu mă pot ruga atunci când văd chipul tău așa întunecat, parcă-mi e urât!*” Și cu timpul, Maica Domnului mi-a ascultat rugăciunea. Vedeti acum că e mult mai deschisă la culoare? Niciodată n-a stat în soare. Cum e pusă aici, între ușă și șifonier, așa a fost de la-nceput. Acum mi-e tare dragă!

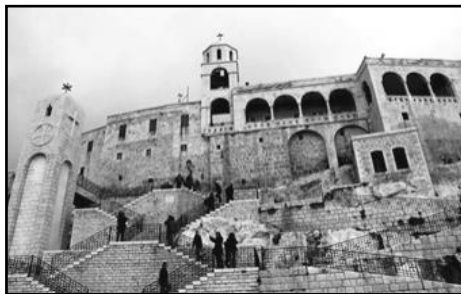
Am observat și eu că nu era deloc albăstrită așa cum am văzut prin mănăstiri că se fac litografiile expuse la soare. M-am minunat și eu de delicetea Maicii Domnului, care n-a vrut să o mâhnească pe bătrână și mi-a plăcut că femeia nu s-a mărginit la a cârți, ci a convertit nemulțumirea ei într-o rugăciune mai puțin obișnuită. Iată că astfel de rugăciuni izvorâte din simplitatea inimii sunt ascultate!

Maica Domnului a deviat racheta

Cultul profund adus Maicii Domnului a făcut ca mănăstirea să reziste în vârtoarea primăverii arabe. A fost atacată și pustiită în dimineața zilei de 27 septembrie 2013, dar maicile viețuitoare s-au întors la numai o săptămână de la atac.

Deși forțele guvernamentale le-au avertizat că nu le pot garanta securitatea – fără curent, apă și hrană, ele au preferat să nu lase pustie mănăstirea, chiar și cu prețul vieții.

Nu a existat săptămână în care maicile să nu fie amenințate cu răpirea sau incendierea locașului, dacă nu își vor părăsi casa. Cu toate acestea, viața mănăstirii a început, din nou, să pulseze. Mai ales că Maica Domnului a fost acolo, mereu. A acoperit mănăstirea cu Sfântul ei Acoperământ, așa cum a făcut-o și în zilele acestea. Pe 26 ianuarie 2014, un grup de luptători Al Nusra s-a instalat în fața mănăstirii, amenințând cu distrugerea. Poarta a fost zăvorâtă și toate maicile s-au adunat în biserică, la rugăciune, săvârșind Acatistul Sfântului Acoperământ.

În momentul în care racheta a fost lansată, zgomotul a fost asurzitor. Toate maicile se așteptau să moară în următoarele clipe... Dar, clipa a trecut... și nu se întâmplase nimic. Erau vii, nevătămate și mănăstirea era întreagă. Ce se întâmplase?

Răspunsul l-au aflat, mai târziu, de la comandantul trupelor guvernamentale. Aflat pe drumul spre mănăstire pentru a o elibera, deși era conștient că va ajunge prea târziu, ofițerul sirian a văzut „o Doamnă în văzduh, îmbrăcată în albastru, înconjurată de o lumină puternică, care parcă a luat racheta în mâinile ei și a aruncat-o departe”.

Aceasta este o declarație a unui ofițer musulman, străin de religia creștină care, însă, a mărturisit puterea Maicii Domnu-

lui. După eveniment și după eliberarea zonei, toți s-au întrebat: care era probabilitatea ca, la o țintă fixă, de aproape, cu o armă performantă, racheta să ocolească mănăstirea?

Maicile de la Saydnaya știu răspunsul corect: Maica Domnului, a cărei icoană străjuiește de 1500 de ani în biserica mare, a păzit și va păzi în continuare mănăstirea lor.

Troparul

Adormirii Maicii Domnului

Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare. Mutatu-te-ai la viață, fiind Maica vieții, și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.

Rugăciune pe care e bine s-o rostim mai ales atunci când ne pregătim pentru Sfânta Împărtășanie

Pentru mulțimea păcatelor mele, alerg la tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, mântuire trebuindu-mi. Cercetează neputinciosul meu suflet și te roagă Fiului tău și Dumnezeului nostru să -mi dăruiască iertare de păcatele pe care le-am săvârșit, ceea ce ești una binecuvântată.

Rugăciune de mulțumire, care se rostește după Sfânta Împărtășanie

Preasfântă Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, care ești lumina întunecatului meu suflet, nădejdea, acoperă-

mântul, scăparea, mângâierea și bucuria mea, îți mulțumesc ție că m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul, a fi părtaș preacuratului Trup și scumpului Sânge al Fiului tău. Ci tu, care ai născut Lumina cea adevărată, luminează-mi ochii cei înțelegători ai inimii. Tu, care ai născut Izvorul nemuririi, înviază-mă pe mine, cel omorât de păcate.

Maica milostivului Dumnezeu, ceea ce ești însăși iubitoare de milostivire, miluiește-mă și dă umilință și zdrobire inimii mele, smerenie gândurilor mele și scăpare din robia cugetărilor deșarte. Și mă învrednicește ca, până la sfârșitul vieții, fără de osândă să primesc sfințirea preacuratei Taine, spre tămăduirea sufletului și a trupului. Și-mi dă, Stăpână, lacrimi de pocăință și de mărturisire, ca să te laud și să te slăvesc pe tine în toate zilele vieții mele, că binecuvântată și preaslăvită ești în veci. Amin.

Cămara sufletului meu nu e aerisită și Duhul Sfânt nu poate intra în ea!

Cămara sufletului meu nu e aerisită, iar Tu, o, minunate Duhule Sfinte bați la ușă. Doar o clipă, până ce-mi voi curăți camera de duhurile sale necurate, și apoi îți voi deschide ușa. Căci dacă aș fi deschis-o așa cum era, Tu n-ai intra într-o cameră plină de miasme și Te-ai îndepărta de ușa mea pentru totdeauna. Doar o clipă, Te implor, oaspetele meu Cel mai de seamă!

Ah, cum oare, spre rușinea mea și întristarea mea, acel unic moment se prelungeste! Încă puțin și întreaga mea viață pe pământ își va afla locul în acea clipă. Totuși, Tu răbdător aștepti la ușă și îmi ascuți răsuflarea.

Oaspeții neinvitați din mine sunt nerușinați, sunt obraznici și s-au înmulțit nemăsurat. Dacă încerc să deschid o fereastră, ei îmi trag mâinile la spate. Dacă mă îndrept spre ușă spre a-Ți simți prezența Ta de viață dătătoare, ei îmi leagă picioa-

rele. Ei mă leagă prin puterea obișnuinței de duhoarea lor infectă, așa încât mă tem de ceea ce este proaspăt, și mă dau înapoi de la ceea ce este nou. Ah, dacă n-ar fi prea târziu ca să-Ți deschid ușa!

Dar iată, chiar cu prețul acestei vieți de rob, voi deschide larg toate ferestrele și în numele Prea Curatei Fecioare și al Fiului Ei voi alunga de la mine pe toți stăpânii și tiranii cei răutăcioși ai sufletului meu. Iar când Tu vei intra, Tu îmi vei aduce cadra-jul la viață cu răsufierea Ta de viață dătătoare, cu tăria Ta plină de tinerețe, cu roua Ta iubitoare.

(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici, *Rugăciuni pe malul lacului*, Editura Anestis, 2006, p. 51)

Dragostea adevărată e atunci când iubim nu „pentru că”, ci „cu toate că”

Stim cu toții ce se întâmplă uneori cu picturile marilor maestri, sau cu icoanele, sau cu orice operă de artă, cu orice formă de frumusețe: orice frumusețe poate fi mutilată - indiferența, împreri-rările, răutatea pot mutila chiar și cel mai frumos obiect.

Însă atunci când în fața noastră se află opera unui maestru mare, atunci într-un tablou mutilat, pângărit în parte, putem vedea fie stricăciunea, fie frumusețea ce s-a păstrat. Dacă privim la acel tablou, sau la orice operă de artă, cu ochii iubirii ce se minunează, vedem frumosul, iar pentru restul ne putem întrista, putem plânge, și ne putem hotărî, uneori, să ne închinăm toată viața refacerii a tot ce e vătămat în acel chip, în acel tablou, în acea operă de artă.

Asta ține de dragoste: a privi la om și a vedea în el o frumusețe de nerăpit, iar totodată a te îngrozi de ceea ce viața a făcut din el, a săvârșit asupra lui.

Dragostea este tocmai extrema suferință, durere pentru că omul e nedesăvârșit, și totodată minunarea că el este atât de uluitor, irepetabil de frumos. Și iată: dacă privești măcar o dată la om în felul

acesta, poți să-l îndrăgești în pofida a tot ce le sare în ochi altora.

(Mitropolitul Antonie de Suroj, *Taina iubirii*, Editura Sophia, București, 2009)

Iconița salvatoare

În timpul războiului, un soldat austriac a căzut prizonier la ruși. El credea cu putere în ajutorul Maicii Domnului, și,

de aceea, când a plecat la război, și-a pus la gât, sub haină, o iconiță a Preasfintei Fecioare, dăruită de mama sa. Rușii se purtau foarte aspru cu prizonierii austrieci. Prin-zându-l pe acest soldat, i-au sfâșiat hainele de pe el și se pregăteau să-l maltrateze, să-l bată zdravăn. Însă, deodată, au dat cu ochii de iconița de la gâtul prizonierului. Imediat s-au oprit: iconița strălucea cu putere la gâtul soldatului. Atunci, fără să vrea, asupritorii ruși au început să se închine la iconiță. Mai veniră și alți ruși și, cum veneau, se închinau și ei. Apoi l-au luat pe prizonier, l-au îngrijit și s-au purtat frumos cu el.

Și așa, cu ajutorul Maicii Preasfinte, soldatul a scăpat teafăr din război, iar când a ajuns acasă a povestit tuturor despre această minune a iconiței.

Condacul 1, glasul al 8-lea

Apărătoare Doamnă, pentru biruință, mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiru-ită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă pururea fecioară!

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău!

Cum să renunțăm la judecarea aproapelui

Pentru a-ți agonisi virtutea neosândirii și a nu ține pizmă față de vrăjmașii tăi, ci a-i iubi, a-i ierta și a te ruga lui Dumnezeu din tot sufletul să fie iertați, chiar dacă te-au ocărât, chiar dacă te-au păgubit și chiar dacă ți-au pus și viața în pericol de moarte, contemplă pe Domnul răstignit pe cruce. Privește-L însângerat, cu cunună de spini împlețiți pe cap, cu fața necinstită și scuipată, cu buzele arse de sete și durere, vezi-L cum roagă pe

Părintele Său a ierta pe ucigași: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34). Deși putea porunci pământului să-i înghită într-o clipă!

De aici, ia seama cum Atotputernicul lumii a iertat păcatul atâtor vrăjmași și ucigași. Ce lucru mare e dacă tu, un nimic, tu viermele ticălos și neputincios al pământului, vei urma Lui și vei ierta vrăjmașilor tăi din inimă?

(Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*, Editura Egumenița, Galați, p. 159)

Nu este puțin lucru, să-I împrumutăm lui Dumnezeu mâinile și darurile noastre, ca El să zidească o biserică.

Programul liturgic (17-23 august)

Luni, Marți, Joi	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	7:30 18:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Sfântul Maslu
Vineri	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Mucenic Efreem cel Nou
Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239

Preot slujitor: Eugen Ciprian Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Bîrnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

Publicație săptămânală a Parohiei Ortodoxe Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.